

Som Følge af Norges Forpligtelse til — i Henhold til Handelsoverenskomsten med England — at aftage 70 pCt. af sin aarlige Kul- og Koksindførsel fra England blev der ved *Lov af 24. Juni 1933* givet Kongen Bemyndigelse til:

- a) at indføre Indberetnings- og Oplysningspligt til den Myndighed, som Kongen bestemmer, om alle Køb fra Udlandet af *Kul, Koks og Cinders*.
- b) at gøre Adgangen til at indføre nævnte Varer afhængig af, at der ved Indførselen forelægges Toldvæsenet en skriftlig Erklæring fra nærmere angiven Myndighed om, at denne samtykker i Indførselen.
- c) at fastsætte et *Gebyr* for Udfærdigelsen af saadan Erklæring.

Bestemmelsen om Indberetnings- og Oplysningspligt om Købene af Kul etc. havde til Hensigt at skaffe et Overblik over disse. Og ifald det viste sig, at det ikke var muligt ad Frivillighedens Vej at overholde Traktatforpligtelsen over for England, var det Hensigten at ty til Bestemmelsen om særlig Indførselstilladelse.

Til Bistand for Handelsdepartementet ved Gennemførelsen af Kulaftalen med England og ved Indførelse af eventuel Importregulering for Kul blev der samtidig nedsat et Statens *Kulraad*.

Da det viste sig, at man ikke ad Frivillighedens Vej kunde opfylde Traktatforpligtelsen, blev det ved kgl. Resolution af 17. November 1933 fastsat, at Adgangen til at indføre Kul, Koks og Cinders skulde være afhængig af en Erklæring af ovennævnte Art fra *Statens Kulkontor*. For Udstedelsen af en saadan Erklæring skulde erlægges et *Gebyr* paa 2 Øre pr. engelsk Ton af det Antal Tons, som Konnossementet lød paa.

Det var oprindeligt Tanken at give de ovennævnte Lovbestemmelser for Kul en generel Form, for at de i givet Tilfælde kunde finde Anvendelse for andre Varer, hvis der skulde blive Behov derfor. Denne Tanke blev senere realiseret ved *Lov af 22. Juni 1934 om midlertidige Indførselsforbud*, hvorved Kongen fik Bemyndigelse til at træffe Bestemmelser af den paagældende Art for en eller flere Sorter af Genstande og Varer, derunder levende Planter og Dyr. Ydermere blev der givet Kongen Bemyndigelse til at bestemme, at Indførselen af en eller flere af ham angivne Varer ikke maatte overskride et af ham fastsat Kvantum i saadant Tidsrum, som han bestemmer, altsaa Ret til at indføre *Kontingentering*.

Samtidig ophævedes Lov af 22. Marts 1918 om midlertidige Indførselsforbud og Loven af 1933 om Kul. De i Henhold til disse Love udfærdigede Bestemmelser skulde dog forblive i Kraft, indtil de maatte blive ophævet eller afløst af Bestemmelser i Henhold til den nye Lov.

Med Hjemmel i Loven af 22. Juni 1934 blev der ved kgl. Resolution af 29. Juni 1934 indført et *Licensgebyr* paa 1 Øre pr. kg for Udfærdigelse af Indførselstilladelser for Gummifodtøj, Fajance, Fjer og Dun (jfr. disse Varer ovenfor). Og endvidere er Indførselen af følgende Varer gjort afhængig af Indførselstilladelse (en Erklæring som ovenfor anført):

- 1) *Smult (Svinefedt) og Ister* (kgl. Resolution af 9. Juli 1934),
- 2) *Personautomobiler og andre Motorvogne samt Karosserier og Understel til disse* (kgl. Resolution af 31. August 1934).

Licensgebyret er $\frac{1}{2}$ pro mille af de indførte Automobilers Værdi.

- 3) *Kaffe* (kgl. Resolution af 4. Oktober 1935).

Licensgebyret er 20 Øre pr. 100 kg af den indførte Kaffe.

Formaalet var at muliggøre ekstra Indførsel af brasiliansk Kaffe mod til Gengæld at faa frigjort norske Tilgodehavender i Brasilien.

For de under 1) anførte Varer gives Indførselstilladelser af Landbrugsdepartementet og for de under 2) og 3) anførte Varer af Handelsdepartementet eller den af dette dertil bemyndigede Institution.

Med det Formaal at sikre Norges Fiskekontingenter i de forskellige Lande indførtes ved kgl. Resolution af 15. Marts 1934 Indførselsforbud — med visse Undtagelser — for *levende fersk og letsaltet Fisk* samt *Krebsdyr*.

Ved Statsraadsbeslutning af 5. April 1935 indførtes Forbud mod Indførsel af *Saltfisk*. Handelsdepartementet har dog Adgang til at give Dispensationer.